

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 8. Quomodo ipsa[m] Deus induxerit, ad suscipiendos tres mysticos
nummos aureos, qui repræsentabant tres ferentes affectus, superatâ
repugnantia, quam sentiebat, in illis acceptandis; & quid ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPUT VIII.

Quomodo ipsam DEUS induxerit, ad fuscipien-
dos tres mysticos nummos aureos, qui repræsentabant tres ferventes affe-
ctus, superatâ repugnantia, quam sentiebat, in illis acceptandis; &
quid egerit, ut ei significaret, istam humilem repugnan-
tiam sibi non displicere.

*Erant tam admirande gra-
tia, quas DEUS præstabat
sua afflictæ famule, ut non
obstupefcam, ipsam usq; a-
deo restitisse, dum essent ac-
ceptande: Siquidem ipse-
met DEUS, qui una ex parte illas ipsi offe-
rebat, eamq; de ijs præmonebat, ex alia ta-
men ei infundebat illum spiritum humilis,
ac meticuloſe tergiverſationis, quâ, utpote
ab ipſo profectâ, non offendeatur: id quod
inſinuavi, tanquam valde neceſſarium, ne
cui offendiculum præbeat reſiſtentia, quâ
repugnavit ſequenti gmtia:*

§. I.

DUm, ait, aliquando manè (in De-
cembri, An. 1618.) agerem cum
DEO, conſpexi Angelum, qui videbatur
eſſe ex Supremis: hic conſectis in me ocu-
lis, & extendens manum, mihi dixit: Ani-
ma, accipe hos aureos nummos, qui ſunt
magnus theſaurus, quẽmq; tibi mittit Do-
minus DEUS noſter Majeſtatis. Cohor-
rui, ac fui valde turbata, neq; ipſi ullum
verbum reſpondi: ſed recurri ad DEUM,
ut implorarem ſanctiſſimum ipſius lumen,
id quod diu egi, nolens redire ad Ange-
lum, neq; illum aſpicere: ſed quia me ſva-
viter Dominus adegit ad eum videndum
ac audiendum, reverſa ſum ad illum, &
aſpexi ipſum. Sanctus Angelus autem
mihi dixit ſecundò: Anima, accipe hos
aureos nummos, quos tibi mittit DEUS,
& cum tibi ipſe iſtam gratiam exhibeat,
ne verearis, nec formides. Nihilominus,
quia ſentiebam magnam difficultatem,

ac repugnantiam in fuſcipiendo illo the-
ſauro, quem mihi offerebat, dixi illi: Do-
mine Angele, ego non poſſum acceptare
iſtos nummos, quos mihi offers, neq; ſum
ad id diſpoſita. Iſta ſunt admirabilia, &
plena myſterijs, quæ excedunt meam ex-
iguam habilitatem, & capacitatem meæ
animæ: hic adest meus Angelus, ipſi trade
iſtum theſaurum, ille enim optimam illi-
us rationem reddet, quam ego fortè non
redderem bonam, & dilapidarem ipſum.
Angelus verò reſpondit: Anima, ego non
habeo facultatem à DEO faciendi id
quod dicis, atq; tu ipſa debes fuſcipere
iſtum theſaurum. Non ſufficit, quod
ab Angelo fuerat dictum, neq; ipſius per-
ſvaſiones, ut poſſem animum inducere
ad acceptandos eos nummos. Dum hoc
Angelus videret, tacuit, & quievit: ego
quoq; tacui, & egi cum DEO. Paulo
poſt vidi Majeſtatem Chriſti JESU Domi-
ni noſtri, qui ſtatim ac advenit, accepit
tres nummos, quos Angelus tenebat in
ſua manu, dixitq; mihi, extendens ſuam
ſanctiſſimam manum: Accipe, Anima,
hunc theſaurum, quem tibi offero, tibiq;
gratiosè dono, & ſerva illum intra te ip-
ſam. Fui afflictæ ac turbata vehemen-
ter, audiens hoc dici à Domino, & quia
magnam ſentiebam repugnantiam, in illo
dono acceptando, reſpondi ipſi: Domine
mi, & DEUS mi, ignoſce mihi; ego me
non invenio capace, pro eo acceptan-
do, neq; ſcirem bene uti iſto theſauro. Vi-
dens Dominus difficultatem ac repugnan-
tiam meæ animæ in acceptanda illi gra-
tia, quam mihi exhibebat, dixit gratias,
& vertendo ſe modicum, ac ſi vellet abire:
Anima

Anima, protestor per memet ipsum, quòd, nisi mihi obtemperes, me sis graviter offensura. Vale. Et discessit, relictis nummis in manu Angeli. Ego fui vehementer contristata, verum, tamen egi cum DEO, more solito. Postquam aliquamdiu ita fuisssem tristis, conspexit mea anima secundò Majestatem Christi Domini, quasi advenientis ad me, & cum ipsum attentè ac reverenter intueretur, vidit in eodem Domino, totum sacrum mysterium Beatissimæ Trinitatis. Quà visione fuit mea anima absorpta, & aprepta in stuporem: deinde etiam vidit stantes ante Divinam ipsius Majestatem duos Angelos, qui tenebant quandam parvam pretiosissimam pelvim, singuli ex sua parte. Et statim atque accessit Angelus, qui habebat nummos aureos, reverenter, impressòque illis antè osculo, ipsos injecit in illam mysticam pelvim: Dominus autem Majestatis Trinus in personis, & unus in Essentia, ijs dedit suam benedictionem, ac deinde, singulæ tres Divinæ illæ personæ acceperunt singulos, & paulò post reposuerunt in illa parva pelvi, in qua priùs fuerant: coniectis verò in me oculis, dixit cum magna gravitate ac majestate: Agè, Anima, accipe istos nummos, & hunc pretiosum thesaurum, quem tibi gratiosè dono.

Hæc divina verba ita permoverunt, & perculerunt meam animam, ut, quæ antea fueram tam refractaria ac meticulosa in illis acceptandis, me proripuerim quàm celerrimè, & utraque manu exporrectâ, ad ipsos accipiendos, & arripiendos, acsi essent multi. Statimq; illos posui intra meum pectus, ac intimum cor meum. Et anima mea sensit cum magno meo solatio in se potentissimam unionem, ac præsentiam sui DEL, simulq; summa quædam bona: atq; tum illi obtulit denuò suum cor, ac promptam voluntatem, & stabilem ac veram resignationem ad omnia, quæ ipsius DEUS ab illa requireret, intimumq; amorem erga suum Deum, ut sic amando, pedibus subijceret omnia, quæ non essent Deus, & illam retardarent à perfecto ipsius amore.

§. II.

Inter hæc, Dominus Majestatis quòdam gravi & sublimi modo dixit: Anima redde mihi nummos, quos tibi dedi, & ex gratia donavi; debes autem mihi illos reddere cum lucro. Quia mea anima id audivit à Domino dici, eo divino modo, fuit quasi attonita, afflictà ac turbata: nam una quidem ex parte illi videbatur difficile, se privare thesauro, quem acceperat, ex alia verò, quòd ipsi Dominus diceret, ut eundem illi redderet cum lucro, vehementer angebatur, & afflictabatur, ideòque respondit Domino: Domine mi, & DEUS mi, quid est hoc, quod dicis? quid est, quod mihi mandas? ut tibi restituam nummos? Domine hoc vis? atque ut tibi illos restituam cum lucro? Hoc non est possibile Domine. Utinam verò non potiùs illos dilapidaverim, malè impenderim, & defoderim in terra, quàm ijs fuerim aliquid lucrata, & auctiora reddiderim talenta, atq; utinam etiam aliquid deterius non fecerim. Eja, Anima, (dixit Dominus, cum imperio) restitue mihi nummos, quos tibi dedi, & ità, sicut tibi dixi. Cum audirem hoc decretum Domini, obstupui, intuens Divinam ipsius Majestatem. Tum dixit Dominus: Marina, admove manum tuo pectori & cordi, ibi invenies thesaurum, quem à te peto, & mihi dare debes. Tunc admovi manum, sicut mihi Dominus mandaverat, & extraxi tres nummos, quos acceperam, obtuliq; illos Domino, & singulæ Trium Divinarum Personarum receperunt suum. Deinde dixit Divina Majestas: Bene est: modò, Anima, abundè satisfecisti, & complacuisti mihi in tua oblatione, atq; ejusdem affectibus, id quod torum significatur tribus illis nummis aureis: qua in re tibi ego priùs exhibui favorem & gratiam, quando tibi singulæ Divinæ tres Personæ dederunt donum, quod significant: Pater donum resignationis, in omnibus, & per omnia; Filius traditionem cordis, ac voluntatem, ad omnia paratam; Spiritus Sanctus autem amorem perfectum, &

Kkkk 3

contemp-

contemptum omnium, quæ illum possunt impedire. Auditis his verbis, quæ erant plenissima mysterijs, & obstupescenda. sui DEI ac Domini, fuit abrepta in magnam admirationem, ac ad se modicum reversa ex illo raptu, dixit Domino: Si, DEUS mi, & Domine mi, habebat in animo Tua Bonitas, exhibere mihi istam gratiam, & misericordiam, de qua locutus es completo mysterio, quare tot usus es ambagibus, ac tot vijs processisti, atque tantopere disceptasti cum anima, neque es ipso facto exequutus, quod tuæ sanctissimæ erat voluntati consentaneum? Tu, Anima, (dixit Dominus) nescis mea arcana & mysteria, donec ego te illuminem, ideoque modò loqueris, acsi illa non intellexisses; sed ego nunc te volo illuminare, ut scias, quod ignoras. Jam tibi constat quod creaverim hominem præditum libertate, & libero arbitrio, quòdque, dum illi volo præstare magnas gratias, velim ipsius dispositionem, & licet sim Dominus universorum, requiram ejus voluntatem, atque ut illum pertraham ad meam, ac præstem ipsi beneficia & gratias ex mea bonitate, scis, quòd illi dem inspirationes, & impulsus, hoc, & alijs diversis modis, quæramque occasiones ac tempus, & locum, ut illum ad me adducam, & subijciam mihi ipsius voluntatem. Hoc est, Anima, quod vidisti, & quod tibi accidit, in isto mysterio. Colliquebat, præ summa teneritudine anima mea, dum audiret talia dici à suo Deo ac Domino, expendens tantam bonitatem & misericordiam erga suas creaturas, & non desisteat nec poterat desistere, ab ullo laudando ac benedicendo cū lachrimis, & affectibus, inter quos fuit sibimet erepta: & quando post raptum ad se redijt, jam Dominus abiverat.

§. III.

Verùm, ut Angeli, qui viderunt prædictam repugnantiam, & homines, qui illam erant lecturi, animadvertent, ipsam non displicere DEO, quando procedit ex corde humili & cupido, ne illum offendat, usus est admirabili strategemate, quod ipsa sic refert:

Dum quodam die agerem cum DEO, vidi efformari in Cælo à quibusdam Angelis, quandam parvam sellam ex auro, ornatum multis gemmis. Conata sum me abstrahere ab ista visione, cum longè majore vi, & resistentia, quàm solem, dicendo, esse forsitan apprehensionem meæ phantasie. Diu duravit hoc certamen, acsi resisterem magnæ alicui tentationi. In ista molestia vidi ab Angelis, quos comitabantur multi alij, deferri sellam ad meum cubiculum: ijdemque dixerunt meis Dominis, qui mihi assistunt, mandavisse Deum, ut me in illa ferrent ad ipsius conspectum; & in momento, cum non possem amplius resistere, quàm resisterem, me in ea collocaverunt, ac tulerunt ad cœlestem Aulam. Præcedebat Angelus, ferens ramum palmæ, & in illius summitate parvam coronam. Postquam perveni ad conspectum Divinæ Majestatis & Christi J E S U Domini nostri, qui ibi etiam aderat, voluissim surgere ex sella, & me prosternere coram DEO, sed non poteram, ac, præ pudore, quòd me viderem ita constitutam, inclinavi caput positus cubitis supra sellam, petens in animo meo auxilium à meis Dominis, ut me possem erigere. Tunc mihi dixit Divina Majestas: Bene veneris, Amica, arreptaque manu me elevavit: atque ego me statim prostravi ad ipsius pedes. Jussit me elevari & rursus considerare: ac tum injectum meo collo pretiosum torquem, confectum ex gemmis, antèrius latum, & datam mihi suam benedictionem, dixit: Vade in pace, vixisti enim me. Mandavit deinde Angelis, ut portarent sellam, & palmam, ad quendam locum Cæli, meque reducerent ad meum angulum. Incepi considerare illa verba, quæ mihi Dominus dixerat: *Vixisti me*, dicebamque illi: Tu, Domine, me vixisti, non autem ego Te; quia me resistentem, Tu executioni mandavisti, quod volebas, ut auferret in sella. Versabar in hoc dubio, interrogans Sanctum Angelum meum Custodem, quid illa verba significarent: sed postridie mihi dixit Dominus: Scias, Anima, quòd jussim efformari

hanc sellam, eamq; tibi offerri, istâ conditione, ut, si illam statim acceptares, ipsam perderes: si verò, quantum in te est, repugnares ac resisteres, illam lucraberis. Cum ergo tantopere repugnaveris, lucrata es ipsam, & vicisti me, quia pluris æstimas, exequi meam voluntatem, & mihi placere, quam suscipere mea dona.

Ista ultima verba Christi Domini, bene declarant sublimitatem finis, ad quem dirigebantur iste repugnantia, qui erat, ut anima esset magis aliena à resistendo Divinae voluntati, quam æstimat præ ceteris donis.

§. I.

CAPUT IX.

Quomodo DEUS illi dederit quendam pretiosum librum, priorum meritorum & mysticam clavim suæ Divinæ Voluntatis, ad obtinendum, quicquid à se peteret, additâ causâ, ob quam ipsi exhiberet has gratias.

§. I.

DAULO post susceptam gratiâ trium illorum nummorum, dum alio die (in Decembri Anno 1618.) agerem cum DEO, vidi repente Angelum quendam ex Supremis cum libro parvo aperto, quem tenebat in manu. Hic quasi dissimulante, ne turbaret meam timidam animam, me aspiciebat, & contemplantur suum mysticum librum, nullo mihi dicto verbo. Averti ab hoc spectaculo oculos, attendendo ad sacrum, quod audiebam, jam enim elevabatur Hostia, atque tunc petivi à DEO lumen, sicut solco. Jussit me Divina Majestas aspicere denuò Angelum, ipsumque audire: & ego memor magnæ repugnantia, quam ostenderam, in præcedenti visitatione, continui me, congestisq; rursum reverenter oculos in Angelum, dicendo ipsi: Quid jubet Angelus DEI? respondit mihi: Venio, Anima, nomine DEI, ut feram tibi hoc donum, istum pretiosum librum, suscipe illum in nomine ipsius, cum reverentia & gratiarum actione. Ego, non nihil timens, ac turbata, illi dixi: Desidero implere volun-

tatem DEI; si ipse vult, ut accipiam istum pretiosum librum, faciam: sed expecta me modicum, quia vado ad DEUM, & statim redibo. Tacuit Angelus, & expectavit me: non poteram autem unquam avertere oculos à mystico libro, qui constabat ex duabus tantum tabellis, in quarum una erant sculpta & expressa omnia mysteria vitæ & passionis Christi Domini, in altera verò, mysteria & gratiæ, quas DEUS mihi exhibet, quamvis id non sufficienter intellexerim. Angelus rursum dixit: Accipe anima hoc donum DEI, & serva illud intra te ipsam. Postquam hoc dixisset, vidi Majestatem Domini, qui accepit librum, quem habebat Angelus, ac dedit mihi. Ego illum suscepi ex ipsius manu, cum reverentia & gratiarum actione. Postquam autem ipsum accepissem, mirabiliter mihi mutatus est in aurum purissimum, & gemmas. Servavi illud intra me, cum magna admiratione, desiderans scire mysterium hujus Divini libri. Tunc Dominus Majestatis dixit: Volo satisfacere tuo desiderio, & declarare tibi mysterium. Noveris, quod ego ex mea bonitate, in hac figura libri mystici, tibi dederim ac tradiderim applicationem valoris meorum meritorum vitæ meæ, & sanctissimæ Passionis, atque tua opera ac virtutes & gratias, quas à me suscepisti

omnia.